Simpozij NONUMENT!:
Ruševine javnega prostora

Tretji mednarodni simpozij NONUMENT! o propadajočih, uničenih in zapuščenih spomenikih, stavbah in javnem prostoru

V sredo, 28. oktobra 2020 od 14.00 do 20.30
V živo iz Kina Šiška

Simpozij Nonument bo v celoti potekal preko spleta z obvezno registracijo na Eventbrite.
http://bit.ly/Nonument_REGISTRACIJA

Vsem registriranim udeležencem bomo predhodno posredovali dostop do Zoom-a.
Simpozij bo potekal v angleščini.

Projekt NONUMENT! se je v zadnjih dveh letih s partnerji in sodelavci iz Evrope in celega sveta preučevanja spomenikov, stavb in javnega prostora lotil svojevrstno. Namesto osredotočenja na izvorne projekte se je lotil rekontekstualizacij in sprememb, ki so jih bili prostori deležni v času svojega trajanja. Namesto namenov umetnikov in arhitektov, ki so prostore oblikovali, je proučeval nepredvidljive realnosti, v katerih so se prostori znašli. Namesto opisovanja in arhiviranja se je lotil teoretičnih in umetniških intervencij v izginjajočo dediščino. Oktobra 2020 bo izšla prva knjiga NONUMENT!, ki bo delo preteklih dveh let zbrala in predstavila javnosti.

Letos pa so se zaradi pandemije stavbe, še nedavno živahni javni prostori in cela mesta spremenili v nonumente. Premisleke o zapuščenih in uničenih spomenikih, zgradbah in javnih prostorih dvajsetega stoletja, o katerih smo premišljevali v preteklih letih, bo tretji mednarodni simpozij NONUMENT! nadgradil v možne strategije delovanja v nenehno spreminjajočem se sodobnem mestu. Tuji in domači gostje bodo skozi primere arhitektur, trgov in mest premišljevali o odprti uporabi prostora kot o pogoju preživetja.

PROGRAM SIMPOZIJA

14:00 UVOD

14:10 PANEL 1: Nonumentalni prostori (Moderator: Miloš Kosec)

Elisa Sorrentino: *Hiša Albero, arhitekturni eksperiment (1967-1971, Fregene, Rome)*

Urška Jurman: *Onkraj gradbišča*

Miljena Vučković: *Identity Fade Out*

Peter Rauch: *Krivi predmeti*

Premor 25 min

-

15:45 PANEL 2: Urbane diskontinutitete (Moderatorka: Nika Grabar)

Blaž Babnik Romaniuk: *Skriti vsem na očeh: Mreža zadružnih domov v Sloveniji*

Antonia Stanev: *Dom kot antiteza komunističnega mesta in monumenta: Ohranitev tradicije v času totalitarizma*

Adam Knight: *Kulturni monumenti vzhodne Nemčije*

Helka Dzsacsovszki: *Razširjen domet vrednosti dediščine socialistične arhitekture; Primer MOM Kultúrház*

Premor 25 min

-

17:20 PANEL 3: Javni prostor in Extremis (Moderatorka: Neja Tomšič)

Mollie Brooks: *Krajina kot arhiv: Umetnost v javnem prostoru in konfliktne pripovedi preteklosti, zdaj, v prihodnosti*

Andrea Elera*: Alto transito: Zapiski o javnem prostoru sredi prometa*

Nika van Berkel: *Model novega mestnega parka – Revitalizacija centralnega stadiona*

Antonio Grgić: *Monumenti kot indikatorji globalne spremembe v letu 2020: nasilno uničenje političnih monumentov po svetu in pandemija COVID-19*

Premor 25 min

-

19:00 OKROGLA MIZA O KNJIGI NONUMENT! (moderira: Miloš Kosec)

Sodelujejo: Nika Grabar, Neja Tomšič, Alexei Monroe, Ljubica Slavković, Danica Sretenović

-

20:00 Osrednje predavanje

Branislav Dimitrijevič: ***"Egipt, ne 'Oktober": Neskladja v interpretacijah jugoslovanskih narodno osvobodilnih monumentov nekoč in danes***

POVZETKI PREDAVANJ IN BIOGRAFIJE

14:10 PANEL 1: Nonumentalni prostori

Zapuščenost in propad nista vedno samo nostalgična scenografija ali priložnost za podjetniški projekt. V radikalni rekontekstualizaciji prostora se skriva tudi možnost, da bi premislili vedno bolj instrumentaliziran svet. Nonumenti, prostori in objekti, ki so iztrgani iz svojih izvornih kontekstov, ustvarjajo tudi dejanskost tu in zdaj. Med ruševinami in ustavljenimi gradbišči se življenje odvija naprej in morda včasih celo kaže možnost bolj vzdržne in manj podjetniške prihodnosti.

Elisa Sorrentino: ***Hiša Albero, arhitekturni eksperiment (1967-1971, Fregene, Rim).***

Drevesna hiša, znana tudi po imenu Eksperimentalna hiša, je idejni otrok Giuseppeja Peruginija in njegove žene Uge de Plaisant in sina Raynalda Peruginija. Graditi so jo začeli leta 1967 in najverjetneje je niso nikoli dokončali. Bistvo stavbe pa ni njena oblika, temveč ustvarjalni in eksperimentalni princip, na katerem hiša temelji, obenem pa tudi pravilna interpretacija njenih sestavnih delov.

Hiša je sestavljena iz treh stavb: 'Hiša' je odprta, neskončno modularna struktura, ki je srce sistema; 'Krogla' je eksperiment združevalne bivanjske enote z diametrom petih metrov; tretjo stavbo, 'Kockice', pa sestavlja kombinacija treh enot, velikosti tri krat tri metre (spalnica, jedilno-dnevni prostor, kuhinja), ki jih ločita dva modula v velikosti polovice kopalnice.

Zasnova hiše ne vsebuje nobenih hierarhij, razporeditev njenih prostorov in funkcionalnosti prostorov pa je osvobojena vnaprej določenih shem. Njen namen je ponovno premisliti tradicionalno tipologijo stanovanjskih struktur in preseči idejo vnaprej vzpostavljene funkcionalne organskosti.

> *Elisa Sorrentino je diplomirala iz Kulturne dediščine na Univerzi v Salernu. Magistrirala je iz Umetnostne zgodovine na rimski univerzi "La Sapienza". Delala je v umetniških galerijah, muzejih in javnih institucijah. Trenutno je prostovljka v osrednji italijanski turistični organizaciji Touring Club Italiano Association.*

Urška Jurman: Onkraj gradbišča, Skupnosti vrt v času (post) epidemije korona virusa

Letos je skupnostni vrt Onkraj gradbišča obeležil deset let, odkar smo pobudniki, Kud Obrat, v sodelovanju z okoliškimi prebivalci in drugimi zainteresiranimi ter s podporo zavoda Bunker pričeli s preosmišljanjem dolgo zaprtega gradbišča ob Resljevi ulici v Ljubljani. Z Onkraj gradbišča tako preverjamo in predstavljamo potenciale mestnih degradiranih območij in njihovega prevrednotenja z začasnimi in skupnostnimi intervencijami. Hkrati s tem projekt spodbuja urbano vrtnarjenje in aktivnejšo vlogo prebivalcev pri načrtovanju, urejanju in soupravljanju mesta. V predstavitvi se bom osredotočila na to, kako je na skupnostni vrt Onkraj gradbišča učinkovala (post)epidemija koronavirusa.

> *Urška Jurman, umetnostna zgodovinarka in sociologinja kulture. Od leta 2013 je programska vodja Društva Igor Zabel za kulturo in teorijo. Je soustanoviteljica Kud Obrat, v okviru katerega je soavtorica različnih prostorskih projektov v Ljubljani, med drugim tudi sopobudnica skupnostnega vrta Onkraj gradbišča. Deluje tudi kot kustosinja, piska in urednica na področju sodobne umetnosti in prostorske kulture.*

Peter Rauch: Krivi predmeti

Sredi noči se zbudiš v moro svojih misli. Ker za motnje v spanju nimaš posebnega razloga, začneš lahko tehtati vsako morebitno obtožbo, ki bi lahko vodila do občutka krivde. Anksioznosti je treba pripisati predmet, korak za korakom produktivno kopičiti zbirko vsakodnevnih predmetov. Ta je bil pozen, drugi bi moral ravnati drugače, ona ne bi smela tega reči. Vse obtožbe so odgovor, namenjen blažitvi primarnega občutka, bremena anksioznosti.

Krivda nima vsebine, samo štimunga je, posebno vzdušje orodja, ki je zaman v pogonu. Delo polnočne revizije je dvojno, razcepljeno med proces in objekt, med vektor in točko, med vzdušje in obtožbo. Stanje obeh polov je medsebojno zamenljivo. Predstavitev bo sledila liniji tega nasprotja. Skozi primere svojega dela bo avtor poskušal artikulirati prehod iz osredotočanja na prostor prezentacije objektov na prostor produkcije vzdušja.

> *Peter Rauch je diplomiral iz arhitekture in fotografije. V svoji praksi se osredotoča na razcep med dokumetiranjem in vzpostavljanjem (konstituiranjem) stvari. V svojem teoretskem delu sledi vlogi negacije v procesu razmišljanja in problemu razpoke na področju umetnosti, znanosti in politike.*

Premor 25 min

-

15:45 PANEL 2: Urbane diskontinuitete

Po padcu komunizma v Evropi se relativno nedavna urbana in socialna infrastruktura nekdanjih socialističnih držav zdi bolj arhaična kot večina starejših ambientov 19. in 20. stoletja. Arheološka izkušnja socialističnega mesta pa bolj kot o nedavni preteklosti govori o značaju sedanjosti. Branje načinov, kako so javni in zasebni prostori iz časa socializma preživeli in se razvijali v času tranzicije pomeni branje družbenih in političnih praznin in spekter različnih kolektivnih potlačitev.

Blaž Babnik Romaniuk: ***Skriti vsem na očeh: Mreža zadružnih domov v Sloveniji***

Projekt gradnje zadružnih domov je kot del državnega načrta modernizacije mobiliziral politične aktiviste, umetnike, delavce in kmete pri vzpostavitvi novih ekonomskih in kulturnih centrov na povojnem podeželju. Čeprav je bil načrt ustavljen po samo dveh letih, je bilo v dvajsetih letih zgrajenih več kot 400 zadružnih domov. Večina jih je kot anonimne a delujoče družabne infrastrukture preživela do danes. Dobile in ohranile so svojo vlogo krajev, ki kot notranji javni prostori služijo potrebam skupnosti in krepijo skupnostne vezi. Vse-državni projekti gradnje zadružnih domov so zaradi sodelovanja javnosti in močne pozornosti medijev dobili široko podporo lokalnih skupnosti. Ne glede na to so padli v pozabo in so redko prepoznani kot pomembna javna središča, še najmanj pa je prepoznana velikost, distribucija in vpliv njihove gradnje. Zadružni domovi so zanimiv primer spregledane velikanske javne infrastrukture, čeprav so njeni sestavni deli ključni za skupnostno in javno življenje.

Blaž Babnik Romaniuk dela na področju arhitekture, urbanega planiranja, zgodovine arhitekture in urbanizma. Študiral je arhitekturo in umetnostno zgodovino na Univerzi v Ljubljani. Ustanovil je Obrat, kjer se osredotočna na stanovanjsko arhitekturo, urbanizem in razvoj projektov. Trenutno se ukvarja z javnim prostorom, oblikovanjem razstav in organizacijo natečajev.

Antonia Stanev: Dom kot antiteza komunističnega mesta in spomenika: Ohranjanje tradicije v totalitarizmu

Bolgarija, nekoč komunistična država, je prepredena s sovjetskimi spomeniki, ki so jih skozi čas odtujile politične spremembe. Njihova prisotnost je v času, ko država poskuša vzpostaviti post-komunistično identiteto z gradnjo kulturnih, tradicionalnih in zgodovinskih vrednot, ki jih je komunistični režim poskušal izbrisati, izredno kontroverzna.

Med sovjetskim stanovanjem v Bolgariji in uglednim prizoriščem Monumenta prijateljstva v Varni se tako vzpostavi nasprotujoč diskurz. Nasprotja med tema prostoroma, od velikosti do atmosfere do materialnosti, razkrivajo fizično prisotnost subkulture, ki je cvetela v času komunizma. Avtorica v prispevku poskuša nasprotovati in ponovno razmisliti o Monumentu prijateljstva preko antitetičnega prostora komunizma, heterotopičnega prostora, ki ga predstavlja bolgarsko-sovjetsko pojmovanje stanovanja in doma. »Refren« doma, v Deleuzevem smislu, je refren tradicije, intimnosti in identitete, izražene v snovnosti doma, ki črpa iz folklore, mikro-pripovedi in ritualov v zasebnih prostorih komunizma. Ta diskurz predstavlja fizične kvalitete sovjetskega doma skozi serijo fotografij, literature in umetniških del in se fokusira na taktilno in snovno, namesto vizualnega. Iz tradicije ljudske obrti in ritualov v domovih vznikne pogovor o ohranjanju kulture. Vodi nas v obujanje nostalgičnih pripovedi o koreninah Bolgarije in nas vzpodbuja k ponovnem razmisleku o statičnosti spomenikov in njihovega zavračanja tradicij in velikih ideoloških zgodb.

> *Antonia Stanev trenutno opravlja prakso v biroju Diamond Schmitt Architects v Torontu v Kanadi. Pred kratkim je diplomirala na Šoli za arhitekturo na Univerzi v Waterlooju s tezo o re-kontekstualizaciji zapuščenih komunističnih monumentov v Bolgariji. Njena strast na področju arhitekture so njena presečišča z različnimi mediji, na primer z materiali, obrtjo, zgodovino, politiko, umetnostjo in literaturo. Rada ima zgodbe in atmosfere, ki jih lahko zgradijo fizični prostor.*

Adam Knight: Kulturni monumenti zgodovine nemške demokratične republike (DDR)

Prezentacija bo ponudila vpogled v kolaborativni projekt z istim naslovom, ki ga izvajata Adam Knight in Simone Bogner. 'Denkmale zur Geschichte der DDR' je še neobjavljena knjiga iz leta 1989, ki predstavlja 360 objektov povezanih z zgodovino DDR. Ti objekti izzivajo tradicionalne tipologije monumentov in vključujejo umetniška, industrijska, tehnična in politična prizorišča. Od leta 2015 Simone Bogner in umetnik Adam Knight sopostavljata fotografije lokacij, kot jih vidimo danes in izvirnih pričevanj. V projektu delata z lokacijami, ki odpirajo vprašanja ohranjanja, odstranitve, premestitve in spreminjanja.

> *Adam Knight (b.1982) je umetnik in tutor iz Londona, ki deluje na področju fotografije, zvoka in videa. Magistriral je na Kraljevi Akademiji v Londonu. Med njegovimi zadnji projekti so Begehungen 2020, v Chemnitzu; Inter-regnum-um-um, CheLA v Buenos Airesu in Transmissions / The Watch na radiu Cashmere v Berlinu.*

Helka Dzsacsovszki: Razširjen domet vrednosti dediščine socialistične arhitekture; Primer MOM Kultúrház

Pomanjkanje časovnega odmika, prelom s tradicionalnimi idejami monumentov in pomanjkanje kriterijev za izbor ključnih primerov iz širokega nabora stavb, ki kandidirajo za zaščito, so nekateri ključni problemi ohranjana arhitekturne dediščine v zadnjem času. Arhitekturna produkcija v

socializmu, predvsem med leti 1940 in 1950, je bila predmet mnogih zgodovinskih študij, kar je izboljšalo razumevanje njenega pomena. A razpon vzpostavljenih konvencij, ki primerno obravnavajo vrednost kulturne dediščine je požel precej manj pozornosti. Vrednost arhitekturne dediščine socializma pa je kompleksnejša od vzpostavljenih meril za zaščito spomenikov in njena splošna nepriljubljenost vpliva na ravnanje z njo. Skozi primer kulturnega doma MOM Kultúrház bo prispevek raziskoval merila za prepoznanje stavbe kot spomenika, predstavil vrsto vidikov, ki prispevajo k njenemu pomenu za dediščino in pokazal, do kakšne mere so politično-ideološke konotacije problematične v kontekstu zaščite dediščine.

> *Helka Dzsacsovszki je madžarska zgodovinarka arhitekture. Magistrirala je iz arhitekturne dedišče in iz zgodovine arhitekture na Univerzi v Edinburgu. Raziskuje razmerja med politiko, ideologijo in arhitekturo z vidika upravljanja z arhitekturno dediščino.*

Premor 25 min

-

17:20 PANEL 3: Javni prostor in Extremis

Covid-19 je radikalno spremenil pravila nadzora prostora in gibanja po prostoru. Javni prostor pa se je že pred začetkom pandemije krčil zaradi ekonomskih pritiskov, vojaških okupacij, protiterorističnih ukrepov in drugih metod nadzora. Pospešen tempo teh procesov v zadnjih mesecih nakazuje, da lahko o Covidu namesto kot o radikalno novem fenomenu prej razmišljamo kot o katalizatorju ali pospeševalcu že obstoječih prostorskih procesov. Vendar pa: ali lahko razpoke v starih zidovih nakazujejo tudi nove oblike emancipacije?

Mollie Brooks: Krajina kot arhiv: Javna umetnost in konfliktne pripovedi preteklosti, sedanjosti, prihodnosti.

Javni prostor je inherentno paradoksalen, sestavlja ga ne le vse tisto, kar je nastalo, temveč tudi vse tisto, kar je izginilo zato, da bi nekaj lahko nastalo. Podobno kot arhiv je krajina predmet procesov selekcije, ki določa kdo in kaj se lahko pojavi. Raziskovanje izgubljene umetnosti v javnem prostoru – projektov, ki so skoraj zmagali, nikoli realiziranih vizij, odstranjenih ali začasno skritih spomenikov zaradi projektov renovacije – vodi v raziskovanje in prevpraševanje razmerij moči v ustvarjanju, produkciji in performansu javnega prostora. Z uporabo treg specifičnih primerov: spomeniške prakse v Palestini/Izraelu; nekdanjega odstranjevanja kipov v času protestov Black Lives Matter; in Millenum naročil za javno umetnost v Veliki Briatniji, se bo prezentacija posvetila konfliktnim narativam preteklosti, sedanjosti in prihodnosti, ki jih pripoveduje umetnost v javnem prostoru.

> *Mollie Brooks je interdisciplinarna raziskovalka, ki deluje tudi na področju vizualnih umetnosti, geografije in politike. Z uporabo mešane metodologije raziskuje krajino-kot-arhiv- in se ukvarja s političnimi podtokovi, ki oblikujejo javne prostore in se dotika tematike izgube, odsotnosti in spomina.*

Andrea Elera: Alto transito: Zapiski o javnem prostoru v času prometa

Alto Transito (Prometna konica) je bila serija srečanj v letu 2019, na katerih je šest vizualnih umetnikov in umetnic iz Lime in Cajamarce v Peruju razmišljalo o in razvijalo dela na temo spreminjanja in ohranjanja v javnem prostoru. Pogovori, branja in zgodbe so temeljili na njihovi

izkušnji ulic, ki so zarisovale to umetniško raziskavo in razstavo ter odsevali občutek pripadnosti kaotičnemu ritmu, obenem pa so umetniki tudi iskali možnosti povezovanja v celostno telo sredi prometa. V prezentaciji bo Andrea Elera predstavila zapiske, dokumentacijo in kuratorski tekst, na katerem je temeljil ta skupinski razmislek.

> *Andrea Elera je vizualna umetnica in organizatorka na področju kulture in izobraževanja. Od leta 2013 organizira, kurira in sodeluje v akcijah in na platformah ter odprto razpravlja o razvoju umetnostnega sistema v Limi v Peruju. Magistrirala je iz Pedagogike in umetnosti.*

Nika van Berkel: Model novega mestnega parka – Revitalizacija centralnega stadiona

Zdi se, da Ljubljana pozablja na čas, ko je bila mesto z močno kulturno identiteto, ki jo je odsevala njena arhitektura. Da bi ostala živa, kulturna identiteta potrebuje neprenehen osebni kontakt s prebivalci. Bežigrajski stadion je bil za javnost zaprt od leta 2008. Danes je v razpadajočem stanju in je skoraj povsem izgubil svoje mesto v zavesti Ljubljančanov.

Projekt revitalizacije osrednjega stadiona oživlja delček Plečnikove dediščine ter poskuša izboljšati odnose prebivalcev do tega mestnega predela. Gre za predlog modela mestnega parka in revitalizacije, ki bi vključevala nove programe in diskretne nove enote in zelenice, ki bi tvorile svežo in raznoliko krajino. Za raznolike potrebe uporabnikov bi skrbele kulturne in rekreacijske površine. Z oživljanjem celotnega področja bi zagotovili kontinuirano uporabo, ki je ključni element vsake odprte mestne površine. Centralni stadion bi postal zeleni atrij mesta. Vzpostavitev zelenic – sestavnih gradbenih enot – je sestavni člen te vizije. Nasadili bi le domorodne rastline, s čimer bi poudarili osnovno temo parka. Čeprav je cilj projekta revitalizacija objekta, bi bil njen strogi poudarek ohranitev Plečnikove vizije in njegovih načel načrtovanja javnega prostora.

> *Nika van Berkel (rojena 1987) je diplomirana arhitektka. Trenutno živi v Rotterdamu, kjer dela kot krajinska arhitektka v mednarodni pisarni za urbano oblikovanje in krajinsko arhitekturno West 8. V svoji praksi pa preizkuša meje med arhitekturo, objektom, oblikovanjem in umetnostjo. Prehaja med konceptualnim razmišljanjem, raziskovanjem neskončnih možnosti in iskanjem lepote v podrobnostih. Njena stras je ustvarjanje predmetov in atmosfer za ljudi.*

Antonio Grgić: Monumenti kot indikatorji globalne spremembe v letu 2020: nasilno uničenje političnih monumentov po svetu in pandemija COVID-19

Ali je naključje, da se je sredi pandemije korona virusa zgodil tudi val uničenja monumentov po celem svetu? Avtor trdi, da je uničenje rezultat večih faktorjev povezanih s pandemijo, na čelu s krizo ekonomske in politične paradigme globalizacije in liberalne demokracije. Z zaprtjem se je tradicionalni prostor političnega pogajanja zožil, in namesto njega je javni prostor, zaznamovan s političnimi vsebinami, zavzel prostor za politično konfrontacijo različnih političnih stališč.

Prav tako je z zaprtjem športnih tekmovanj izginil še en prostor sublimacije družbene agresije in ta energija se je lahko preusmerila le v javni prostor, ki ga zaznamujejo simbolne politične vsebine. Monumenti so prevzeli vlogo fetišev, na katere se projicira krivda za trenutno katastrofo. A glavni razlog je dejstvo, da je smrt ponovno vzniknila na naslovnicah in se pojavila v uvodnih minutah TV in radijskih novic. Naši mrtvi so bili po Baudrillardu v modernizmu izločeni iz družbene simbolne cirkulacije. Zdaj začenjajo igrati simbolno vlogo skozi monumente. Naša simbolna dediščina je pod vprašajem s poskusom, da bi jo redefinirali skozi uničenje spomenikov.

Antonio Grgić je diplomiral na zagrebški Fakulteti za arhitekturo in je trenutno doktorski študent na Inšitutu za Teorijo arhitekture, Umetnostne zgodovine in Kulturnih študij v Gradcu. Je član Hrvaškega filozofskega društva, član nadzornega odbora pri Hrvaškem združenju umetnikov uporabnih umetnosti in strokovnjak v združenju Društvo hrvaških arhitektov.

Premor 25 min

-

19:00 PREDSTAVITEV KNJIGE NONUMENT! IN UVOD V OKROGLO MIZO (10 min)

19:10 OKROGLA MIZA O KNJIGI s kratkimi ekspozeji

Nika Grabar / **Neja Tomšič** / **Alexei Monroe** / **Ljubica Slavković** / **Danica Sretenović**

Večerna okrogla miza bo posvečena sveže izdani knjigi **NONUMENT!** Avtorji besedil in raziskav **Nika Grabar**, **Ljubica Slavković**, **Alexei Monroe**, **Danica Sretenović** in **Neja Tomšič** bodo predstavili kratke ekspozeje svojih prispevkov v knjigi. Pogovor, ki bo sledil, bo moderiral **Miloš Kosec**.

20:00 OSREDNJE PREDAVANJE

Branislav Dimitrijević: "Egipt, ne 'Oktober": Neskladja v interpretacijah jugoslovanskih narodno osvobodilnih monumentov nekoč in danes

V predavanju bo Dimitrijević izhajal iz kritičnega komentarja neo-konstruktivističnega umetnika Aleksandra Srneca o tipologiji spomenikov v socialistični Jugoslaviji, v katerem je Srnec trdil, da so ti spomeniki bližje egipčanskemu tipu skulptur kot pa umetniškem izročilu oktobrske revolucije. V predavanju bo predstavil analizo diskurzivnih pristopov k jugoslovanski socialistični monumentalni skulpturi od časa njenih nastankov do danes.

Branislav Dimitrijević je profesor zgodovine in teorije umetnosti na Šoli za umetnost in oblikovanje v Beogradu. Poučuje in piše v mednarodnem prostoru. Posveča se predvsem umetnosti in kulturi bivše Jugoslavije. Njegove zadnje knjige so Consumed Socialism – Culture, Consumerism and Social Imagination in Yugoslavia, 1950–1974 (2016) in Dušan Makavejev's Sweet Movie (2017). Med njegovimi prostorsko-specifičnimi kuratorskimi projekti je med drugim No Network (2011), prva izvedba umetniškega bienala v protijedrskem bunkerju v Konjicu v BiH.